

[Stinus.]

den kommunistiske fremtrængen standse ved Vietnams grænser? Eller skal vi nu opleve opfyldelsen af den dominante teori, som i 1956 fik USA under præsident Eisenhower til at se bort fra den indgåede Genèveaftale om frie valg i Vietnam, fordi Saigonregeringen måtte forventes at tabe disse valg? Er det nu Thailands tur og så Malaysias og derefter resten af Sydøstasiens? Det er under alle omstændigheder disse landes tur til radikale forandringer; ikke mindst i Thailand er der behov for en revolution, en politisk, økonomisk og social revolution som den, John F. Kennedy ønskede for Vietnam i 1956. En sådan fredelig revolution kan blot ikke gennemføres af kræfter udefra, selv ikke med de største økonomiske midler, hvis disse skal kanaliseres gennem en administration, som er gennemsyret af korrupsion.

Tiden vil vise, om thailænderne selv magter at gennemføre deres fredelige revolution. Uden radikale forandringer vil også Thailand være prisgivet en udefra ledet kommunistisk magtovertagelse og efter Thailand måske andre sydøstasiatiske lande. Den politiske kursændring, som i den seneste tid har kunnet spores i Thailand og andre lande inden for forbundet af sydøstasiatiske stater, kan måske opfattes som et tegn på, at der er kræfter i disse lande, som har forstået det påtrængende behov for økonomiske og sociale forandringer.

Det radikale venstre deler udenrigsministerens håb om, at Indokina vil komme til at opleve en fredelig udvikling af uafhængige stater med respekt for folkenes selvbestemmelsesret. Danmark får næppe nogen stor rolle at spille i en sådan udvikling, men vi skal udnytte de muligheder, der er. Vi anerkender de skridt, regeringen har taget for at bidrage til afhjælpning af den øjeblikkelige nødsituation i Indokina, og kan også give udtryk for tilfredshed med aftalen om den fælles EF-fødevarerhjælp samt med de nordiske landes udtalte beredvillighed til at bidrage til genopbygningen. Det er det radikale venstres opfattelse, at genopbygningshjælpen i vid udstrækning bør kanaliseres gennem internationale organisationer, og vi tænker her i første række på organisationer inden for FN-familien. Vi er helt enig med udenrigsministeren i, at det nu gælder om at etablere gode forbindelser til alle lande i

Indokinaområdet, og som bekendt deler vi udenrigsministerens beklagelse af, at et flertal i folketinget ikke kunne gå med til at yde et øjeblikkeligt genopbygningslån til Nordvietnam. De argumenter, som blev ført frem imod lånet, må nu være bortfaldet, og vi vil derfor opfordre udenrigsministeren til at genfremsende sin ansøgning til finansudvalget.

Men jeg vil også gerne understrege, at det afgørende ikke kan være at få afsendt dansk hjælp eller EF-hjælp til Indokinalandene. Af langt større betydning vil det være, om Danmark nu aktivt kan bidrage til, at den egentlige internationale genopbygningshjælp, hjælpen gennem De Forenede Nationer, får et anseligt omfang. Danmark bør appellere til USA om at deltage rundhåndet i dette genopbygningsarbejde, og Danmark bør arbejde på at få modtagerlandene i Indokina til at modtage den internationale hjælp uden mistænksomhed, få dem til at forstå, at hjælp gennem FN ydes uden betingelser.

En virkelig international genopbygningsindsats i Indokina vil bedre end noget andet kunne medvirke til relativt hurtigt at hele sårene efter denne 1900-tallets uhyggelige og tragiske trediveårskrig

Ninn-Hansen (KF):

Denne debat er fremkaldt af et ønske, jeg på min gruppes vegne fremsatte om en redegørelsesdebat; udenrigsministeren efterkom dette ønske, og det takker jeg for.

Vi ønskede det af to grunde. Den ene er, at vi trænger til en fornyelse af den udenrigspolitiske debat. Det kan vi få på en sådan måde. Men den anden, og den er selvfølgelig meget væsentlig, er, at vi betragter hele situationen i Indokina som særdeles betydningsfuld, som alvorlige begivenheder, der kan få den største betydning for hele verden og også for os selv. Derfor ønskede vi denne debat.

Jeg kommer ikke til at beskæftige mig meget med udenrigsministerens redegørelse. Der er ikke noget ønske om at tilsidesætte udenrigsministeren hermed. Men begivenhederne har jo i allerhøjeste grad indhentet det, der blev sagt ved den lejlighed. Der er også kommet regeringsudtalelser efter den tid — som jeg synes passende kunne have